

Voorzitter,

De Hoge Raad heeft op 24 december 2021 geoordeeld dat de forfaitaire vermogensrendementsheffing in box-3 vanaf 2017 in strijd is met het eigendomsrecht en discriminatieverbod.

De Staatssecretaris heeft nu twee, volgens hem, haalbare opties neergelegd om tot rechtsherstel te komen voor de gedupeerden. Daarmee doet het kabinet wel heel opzichtig aan 'leading the witness' want er zijn namelijk vier varianten gepresenteerd.

- **Optie 1:** Gehele box-3 opbrengst teruggeven. Deze variant wordt door de Staatssecretaris 'onhaalbaar' genoemd.

Dat is feitelijk onjuist. In zijn brief, d.d. 15 april jl, schrijft de staatssecretaris zelf dat dit de 'meest eenvoudige beleidsoptie' is. En dat deze variant 'snel duidelijkheid geeft, geen juridische risico's kent en goed uitvoerbaar is.'

Voorzitter, dat klinkt BVNL als muziek in de oren! Want indien de Staat onrechtmatig heeft gehandeld, dient het rechtsherstel snel, compleet en ruimhartig te zijn.

Rechtsherstel moet voor iedereen gelden: immers anders zou je alleen eerlijk behandeld worden als je naar de rechter gaat. Dat lijkt me discriminerend en niet inclusief.

Dat de variant 26,5 miljard euro kost, maakt de optie natuurlijk niet onhaalbaar. Het is een politieke keuze die aan de Tweede Kamer is. En BVNL kiest dus voor deze optie.

Want zoals bekend zijn wij tegen vermogensbelasting in welke

vorm dan ook. Over het privé-vermogen is tenslotte al vele malen belasting betaald. (*Inkomstenbelasting, hondenbelasting, toeristenbelasting, motorrijtuigenbelasting, accijnzen op alcohol, tabak en brandstof, milieubelasting, vliegtaks en als het aan sommige partijen hier ligt doet straks ook de vleestaks zijn intrede*)

- **Optie 2:** de ‘spaarvariant’, waarin mensen met vooral spaargeld terugkrijgen. Wie voornamelijk belegd heeft, heeft het nakijken. (*Prijskaartje: 6,9 miljard euro wat kan oplopen tot 12 miljard euro als belastingbetalers bezwaar maken omdat hun beleggingen in sommige jaren minder opleverden dan waarvoor ze zijn belast.*)
- **Optie 3:** de variant met meerdere vermogenscategorieën waarbij grote spaarders geld terugkrijgen, en grote beleggers mogelijk ook. Daarbij wordt van jaar tot jaar bekeken of hun rendement lager was dan de Belastingdienst aannam. (*Prijskaartje: 11,7 miljard euro*)
- **Optie 4:** Is volgens de Belastingdienst onuitvoerbaar. Gezien het verleden van de Belastingdienst en de verouderde ICT-systemen, wil ik dat direct geloven.

Over de haalbaarheid en uitvoerbaarheid van de beide voorkeursvarianten, zijn wij in de technische briefing van gisteren niet gerustgesteld. Ook dat pleit voor optie 1 waar geen juridische- en uitvoeringstechnische risico’s aan kleven.

Kan de staatssecretaris onze zorgen over zijn voorkeursvarianten wegnemen en garanderen dat de uitvoerbaarheid, gezien de eerdere problemen, in geen enkele omstandigheid in het geding is?

De Belastingdienst 2.200 FTE’s voor toezicht en bezwaren IH. Ter

vergelijk: het grote Nederlandse bankwezen heeft momenteel ruim 9.000 FTE's voor Compliance.

BVNL kiest voor compensatie voor alle gedupeerden, dus ook voor de mensen die geen bezwaar gemaakt hebben. Wat onrechtmatig verkregen is, moet immers teruggegeven worden.

Want zoals ook hoogleraar Belastingrecht Koos Boer afgelopen zaterdag in het FD zei: “Als de overheid ruimhartig wil compenseren, moet het niet aan de achterkant gaan knijpen om beleggers uit te sluiten. Dat leidt tot nieuwe procedures.” En zo is het maar net.

We lopen wat vooruit: maar voor BVNL is het onbespreekbaar dat de hardwerkende Nederlander moet opdraaien voor zijn eigen compensatie.

Ik heb het al eens eerder gezegd: laat de Staat niet de zakkenroller zijn die de geroofde portemonnee met excuses teruggeeft aan het slachtoffer, die er daarna achterkomt dat in ruil zijn polshorloge gestolen is.

Het is diezelfde hardwerkende Nederlander die in bedrijf of huishouden maar één mogelijkheid heeft wanneer zich financiële tegenvallers aandienen: de broekriem aanhalen. De tering naar de nering zetten zo u wilt. En laten we de Staat nu ook eens wat meer als een MKB onderneming zien. Of, laten we eens gek doen, als burger beschouwen.

Dus niet de lasten voor burgers en bedrijven omhoog, maar de uitgaven die de Staat doet, of voornemens is te doen, moeten omlaag.

En ja: dat kan snijden in kostbare linkse hobby's met zich meebrengen.

Maar niet getreurd: er is voor klimaat- en stikstofbeleid 60 miljard gereserveerd, buiten alle verkiezingsprogramma's om. Daar kan best wat van af.